

ROZDZIAŁ 2: UPADEK CZŁOWIEKA

Każdy człowiek posiada umysł pierwotny, który skłania do odrzucenia zła oraz zachęca do dobra. Często jednak - nawet nieświadomie - znajdujemy się pod wpływem złej siły i porzucamy dobro, którego pragnie nasz umysł pierwotny, dopuszczając się złych czynów, chociaż w głębi serca pragniemy ich uniknąć. Jak długo siły zła będą wywierać na nas wpływ, tak długo historia ludzkości będzie historią grzechu. Chrześcijaństwo uczy, że władcą wszystkich sił zła jest Szatan. Do tej pory ludzkość nie zdołała unicestwić siły zła, ponieważ nie rozumiała kim jest, oraz w jaki sposób pojawił się Szatan. Aby wyplenić zło razem z korzeniami, a tym samym zakończyć historię grzechu i wkroczyć w epokę dobra, musimy najpierw wyjaśnić pochodzenie Szatana i motyw jego postępowania, a także uświadomić sobie zniszczenie, jakiego dokonał w ludzkim życiu.

Część 1

KORZENIE GRZECHU

Nikt jeszcze nie poznał korzenia grzechu, tkwiącego głęboko w duszy ludzkiej, prowadzącego człowieka na drogę zła. Chrześcijanie, powołując się na Pismo Święte nabrali przekonania, że korzeniem grzechu był owoc zjedzony przez Adama i Ewę z drzewa poznania dobra i zła. Wielu z nich wierzy w dosłowne znaczenie owocu, inni utrzymują, że Biblia w znacznej części napisana jest językiem symbolicznym - dlatego "owoc" z drzewa poznania dobra i zła też należy rozumieć w sposób symboliczny. Aby wyjaśnić ostatecznie tę odwieczną tajemnicę, przyjrzyjmy się najpierw biblijnemu opisowi upadku człowieka oraz różnorodnym interpretacjom związanych z tym wydarzeniem.

1.1 DRZEWO ŻYCIA ORAZ DRZEWO POZNANIA DOBRA I ZŁA

Adam i Ewa upadli w wyniku spożycia owocu z drzewa poznania dobra i zła. Wielu chrześcijan do dnia dzisiejszego interpretuje owoc w sposób dosłowny. To nasuwa pytanie, czy Bóg jako kochający Rodzic ludzkości, uczyniłby owoc mogący doprowadzić do upadku czymś tak wielce atrakcyjnym?¹ Czy pozostawiłby go w miejscu tak łatwo dostępnym dla swoich dzieci? Jezus powiedział: "Nie to, co wchodzi do ust czyni człowieka nieczystym, ale co z ust wychodzi, to go czyni nieczystym"². Czy to możliwe by pokarm, który człowiek spożywa, stał się przyczyną upadku?

Ponieważ obciążający całą ludzkość grzech pierworodny, został odziedziczony po pierwszych przodkach, powstaje wątpliwość czy coś jadalnego może być przyczyną grzechu, przekazywanego z pokolenia na pokolenie. Choroby dziedziczne przekazywane są poprzez pokrewieństwo. Choroba wywołana zjedzeniem czegoś niewłaściwego, nie jest chorobą dziedziczną.

Niektórzy wierzą, że Bóg stworzył owoc drzewa poznania dobra i zła i wydał zakaz spożycia, aby sprawdzić posłuszeństwo Adama i Ewy. Podobnie myślących można zapytać, czy Bóg miłości jest w stanie poddawać człowieka śmiertelnej próbie?

Sam Bóg powiedział Adamowi i Ewie, że umrą gdy tylko spożyją owoc. Pierwsi rodzice byli więc świadomi konsekwencji swego wyboru. Dlaczego zatem to uczynili? Nie przymierali głodem. Oczywiście, że nie narażaliby życia sprzeciwiając się Bogu, tylko po to, aby zdobyć

¹ Rdz 3:6

² Mt 15:11

pokarm, choćby najbardziej wyszukany. Dlatego możemy przypuszczać, że owoc z drzewa poznania dobra i zła nie był zwykłym owocem, ale czymś tak wyjątkowo atrakcyjnym, że chęć jego posiadania była silniejsza niż strach przed śmiercią.

Jeżeli owocu z drzewa poznania dobra i zła nie można pojmować dosłownie, pozostaje przyjąć, że jest symbolem czegoś innego. Uparte trzymanie się dosłownej interpretacji, zawiera zbyt wiele ograniczeń i przeczy symbolicznemu i metaforycznemu wymiarowi Pisma świętego?

Aby odkryć prawdziwe znaczenie owocu, musimy zastanowić się nad symboliką drzewa życia, które rośnie w Ogrodzie Eden obok drzewa poznania dobra i zła.³ Zrozumienie, czym było drzewo życia, pozwoli nam odkryć symbolizm drzewa poznania dobra i zła.

2.3.1 DRZEWO ŻYCIA

Biblia mówiąc: “Przewlekłe czekanie jest raną dla duszy, zniszczone pragnienie jest drzewem życia”⁴, zwraca uwagę, że pragnienia upadłego człowieka wiążą się z posiadaniem drzewa życia. *Drzewo życia* było nadzieją Izraelitów w czasach Starego Testamentu oraz nadzieją Chrześcijan od czasów Jezusa do dnia dzisiejszego. Apokalipsa św. Jana mówi: “Błogosławieni, którzy płuczą swe szaty, aby władza nad drzewem żywota do nich należała i aby bramami wchodzili do Miasta”⁵. Skoro *drzewo życia* jest nadzieją wszystkich, to możemy przypuszczać, że było także nadzieją Adama.

Biblia mówi, że po upadku, Bóg zagroził Adamowi drogę do drzewa życia, stawiając na straży anioła z płomienistym mieczem.⁶ Z tego można wnioskować, że jeszcze przed upadkiem Adam żywił nadzieję dojścia do drzewa życia i został wypędzony z Ogrodu Eden zanim osiągnął ten cel. Od tego czasu drzewo życia pozostaje niespełnioną nadzieją upadłej ludzkości.

Co było nadzieją Adama, gdy jako niedojrzały człowiek, wzrastał do doskonałości? Tą nadzieją była *d o s k o n a ł o ś ć* - wypełnienie Bożego celu stworzenia. Drzewo życia symbolizuje więc człowieka, który w pełni zrealizował ideał stworzenia - doskonałego Adama.

Gdyby Adam nie upadł, lecz osiągnął drzewo życia (tj. wypełnił cel dla którego został stworzony), wtedy jego potomstwo poszłoby w ślady prarodzica i zostałyby zbudowane Królestwo Niebieskie na ziemi. Niestety Adam upadł i Bóg zagroził drogę do drzewa życia płomienistym mieczem. Od tego czasu drzewo życia pozostaje, pomimo niezliczonych wysiłków, niespełnionym marzeniem upadłego człowieka. Upadli ludzie, obciążeni grzechem pierworodnym nie są w stanie o własnych siłach wypełnić celu stworzenia. Aby to mogli uczynić, musi przyjść na ziemię człowiek, który wypełnił Boży ideał stworzenia i stał się drzewem życia. Upadli ludzie muszą się z nim zjednoczyć, stać się z nim jednym Ciałem⁷. Tym człowiekiem - drzewem życia na które czekali i za którym tęsknili ludzie Starego Testamentu - był Jezus⁸.

Od chwili gdy Bóg zagroził Adamowi dostęp do drzewa życia, stawiając na straży anioła z płomienistym mieczem, nie można dotrzeć do drzewa, dopóki droga do niego nie zostanie przetarta. W dniu Pięćdziesiątnicy na apostołów zstąpiły języki ognia i zostali napełnieni Duchem świętym.⁹ Wydarzenie to oznaczało zniesienie przeszkody z drogi do drzewa życia - odsunięcie płomienistego miecza, który pojawił się pod postacią języków ognia, tuż przed zesłaniem Ducha świętego. Dzięki temu dla wszystkich ludzi została otwarta możliwość wszczęcia się w Jezusa - drzewo życia.

Chrześcijanie niemniej jednak tylko duchowo mogą być wszczępieni w Jezusa. Dzieci, nawet najbardziej pobożnych chrześcijańskich rodziców, dziedziczą grzech pierworodny, który musi być zmasany. Nawet najwięksi święci nie byli wolni od niego i nie uniknęli przekazania go

³ Rdz 2:9

⁴ Prz 13:12

⁵ Ap 22:14

⁶ Rdz 3:24

⁷ Rz 11:17. Biblia porównuje zależność między Jezusem i wiernymi do krzewu winnego i latorośli (J15:4-5) i przedstawia Jezusa jako drzewo życia, ezoterycznym znaczeniem drzewa oliwnego w Rz 11:17 jest Jezus - Red.

⁸ Prz 13:12

⁹ Dz 2:3-4

swoim dzieciom.¹⁰ Zmienić to może tylko powtórne przyjście Chrystusa na ziemię, który jako drzewo życia, jeszcze raz wszczepi w siebie całą ludzkość oraz oczyści ją z tego grzechu. Chrześcijanie oczekują więc z niecierpliwością drzewa życia, które w Apokalipsie symbolizuje Jezusa w czasie Powtórnego Przyjścia.¹¹

Celem Bożej opatrności zbawienia jest naprawienie błędu, który uniemożliwił osiągnięcie drzewa życia w Ogrodzie Eden, poprzez ustanowienie drzewa życia o którym jest mowa w Apokalipsie. Adam upadł i nie spełnił ideału pierwszego drzewa życia¹². Dopełnić zbawienia upadłej ludzkości może tylko Jezus - drzewo życia, "ostatni Adam"¹³, który musi przyjść powtórnie w Dniach Ostatnich.

1.1.2 DRZEWO POZNANIA DOBRA I ZŁA

Bóg nie stworzył Adama by wiódł samotne życie, lecz także Ewę - jego przyszłą małżonkę. Ponieważ w Ogrodzie Eden rosło drzewo symbolizujące doskonałego Adama, powinno być tam także drzewo symbolizujące Ewę. Tym drugim drzewem, rosnącym obok drzewa życia, było drzewo poznania dobra i zła¹⁴. Symbolizowało ono doskonałą Ewę – kobietę, która wypełniła cel swego istnienia.

Biblia nazywa Jezusa krzewem winnym¹⁵ i latoroślą.¹⁶ Przedstawiając Adama i Ewę pod symbolem dwóch drzew, Bóg daje nam wskazówkę do rozwikłania tajemnicy upadku człowieka,

1.2 TOŻSAMOŚĆ WĘŻA

Według Biblii Ewa została skuszona do grzechu przez węża.¹⁷ Kim był wąż? Zastanówmy się nad jego tożsamością analizując biblijny zapis w Księdze Rodzaju.

Wąż o którym mówi Biblia rozmawiał z ludźmi (istotami obdarzonymi naturą duchową) oraz spowodował ich upadek. Wąż znał również Wolę Boga, wiedział, że Bóg stanowczo zabronił ludziom spożywać owocu z drzewa poznania dobra i zła. Wszystko to dowodzi w przekonujący sposób, że istota symbolizowana przez węża posiadała naturę duchową.

W Apokalipsie św. Jana jest napisane:

"I został strącony wielki Smok, wąż starodawny, który się zwie diabeł i Szatan, zwodzący całą zamieszkaną ziemię, został strącony na ziemię, a z nim strąceni zostali jego aniołowie". -Ap 12.9.

"Starodawny wąż" z Apokalipsy, określany również mianem diabła oraz Szatana, to ten sam wąż, który skusił Ewę w Ogrodzie Eden. Jest to istota duchowa, która przed strąceniem na Ziemię żyła w Niebie. Szatan - od momentu Upadku - nieustannie skłania ludzkie serca do zła. Świadczenia biblijne w pełni potwierdzają twierdzenie, że kuszący Ewę rajski wąż nie był dosłownym gadem, lecz symbolizował istotę duchową.

W tym miejscu pojawia się pytanie, czy istota duchowa, symbolizowana przez węża, istniała przed stworzeniem wszechświata, czy też była częścią stworzenia. Jeżeli istniała przed stworzeniem wszechświata, posiadając cel sprzeczny z celem Boga, wówczas konflikt między dobrem i złem był nieunikniony i co gorsze - będzie trwać wiecznie. Przyjmując takie założenie trzeba też stwierdzić, że Boża opatrność odnowy jest daremna, a monoteizm – głoszący że wszystko we wszechświecie zostało stworzone przez jednego Boga – nie ma podstaw bytu.

¹⁰ patrz Mesjasz 1

¹¹ Ap 22:14

¹² Rdz 2:9

¹³ I Kor 15:45

¹⁴ Rdz 2:9

¹⁵ J 15:5

¹⁶ Iz 11:1; Jr 23:5

¹⁷ Rdz 3:4-5

Pozostaje nam drugi wniosek, że istota duchowa symbolizowana przez węża została pierwotnie stworzona w dobrym celu, lecz z czasem upadła, stając się szatanem.

Która spośród stworzonych przez Boga istot mogła rozmawiać z człowiekiem, rozumieć Wolę Boga oraz żyć w Niebie? Które ze stworzeń, nawet po upadku, ucieleśniając zło, mogło przenikać czas i przestrzeń by panować nad ludzką duszą? Żaden byt, za wyjątkiem aniołów, nie został obdarzony podobnymi cechami. Werset biblijny: “Bóg aniołom, którzy zgrzeszyli, nie odpuścił, ale wydał ich do ciemnych lochów Tartaru, aby byli zachowani na sąd”¹⁸ wspiera tezę, że wąż, który skusił ludzi, jest nikim innym lecz aniołem.

Rozwidlony język węża symbolizuje osobę dwulicową, która mając jeden język i jedno serce wypowiada sprzeczne słowa i prowadzi podwójny styl życia. Wąż dusi przed pożarciem ofiarę owijając ją swym cielskiem. Jest to metafora kogoś, kto dla własnych korzyści wprowadza innych w pułapki. Z tych też powodów Biblia porównuje kuszącego ludzi anioła do węża.

1.3. UPADEK ANIOŁA I UPADEK CZŁOWIEKA

Zostało powiedziane, że wąż kuszący człowieka i będący przyczyną jego upadku był aniołem, który stał się Szatanem z chwilą gdy zgrzeszył i upadł. Zastanówmy się teraz nad rodzajem grzechu popełnionego przez anioła i ludzi.

1.3.1 GRZECH ANIOŁA

W liście Judy jest powiedziane:

“I aniołów tych, którzy nie zachowali swojej godności, ale opuścili własne mieszkanie, spętanych wiekuistymi więzami zatrzymał w ciemnościach na sąd wielkiego dnia; jak Sodomia i Gomora i w ich sąsiedztwie położone miasta - w podobny sposób jak one oddawszy się rozpuciu i pożądaniu cudzego ciała - stanowią przykład przez to, że ponoszą karę wiecznego ognia”. - Juda 6-7

Z niniejszego fragmentu można wnioskować, że anioł upadł ponieważ pożądał cudze ciało i oddawał się zakazanym praktykom seksualnym. Ponieważ grzechu nierządu nie można popełnić w pojedynkę, rodzi się pytanie z kim anioł dopuścił się tego czynu w Ogrodzie Eden? Aby rozwikłać tę tajemnicę należy zapytać o rodzaj grzechu popełnionego przez ludzi.

1.3.2 GRZECH CZŁOWIEKA

Księga Rodzaju mówi, że przed upadkiem Adam i Ewa byli nadzy, lecz nie odczuwali wstydu.¹⁹ Natomiast po upadku zawstydziła ich nagość i upletli przepaski z liści figowych, by zasłonić swoje narządy seksualne.²⁰ Ukrywanie błędów leży w naszej ludzkiej naturze. Gdyby grzechem Adama i Ewy było zjedzenie dosłownego owocu z drzewa poznania dobra i zła, wtedy z pewnością zakryliby swoje usta lub ręce. Zakrycie organów seksualnych sugeruje, że to właśnie one były powodem wstydu pierwszych ludzi. W Księdze Hioba jest napisane: “Czy tałem jak inni przestępstwa i grzech swój chowałem w zanadrzu?...²¹ Po Upadku Adam i Ewa zakryli swoje organy płciowe, co oznacza, że były one skalane grzechem i stały się Źródłem ich wstydu.

Czy był przed upadkiem taki czyn lub rzecz, dla których człowiek byłby gotów ryzykować życiem? Czymś takim mógł być tylko akt miłości. Boży cel stworzenia, zawarty w błogosławieństwie “bądźcie płodni i rozmnażajcie się”²² może być spełniony jedynie dzięki

¹⁸ II P 2:4

¹⁹ Rdz 2:25

²⁰ Rdz 3:7

²¹ Hi 31:33

²² Rdz 1:28

miłości, dlatego miłość jest najcenniejszym i najświętszym aktem. Niestety w wyniku upadku, którego korzeniem był akt seksualny, ludzie zaczęli odnosić się do miłości seksualnej ze wstydem, a nawet wręcz z pogardą.

Człowiek upadł więc w wyniku zakazanego stosunku seksualnego.

1.3.3 ZAKAZANY STOSUNEK SEKSUALNY MIĘDZY ANIOŁEM I CZŁOWIEKIEM

Wyjaśniliśmy dotąd, że anioł skusił ludzi do upadku, oraz że sam upadek nastąpił w wyniku zakazanej miłości seksualnej. Człowiek i aniołowie to jedyne istoty duchowe we wszechświecie, zdolne do odbywania stosunków seksualnych. W oparciu o te poszlaki możemy wnioskować, że zakazany stosunek seksualny dotyczył anioła i ludzi.

Jezus powiedział “Wy macie diabła za ojca i chcecie spełniać pożądania waszego ojca”.²³ W Apokalipsie diabeł jest utożsamiany z Szatanem - “wężem starodawnym”²⁴, który skusił ludzi. Obydwa wersety wskazują na to, że ludzie są potomkami szatana.

Co spowodowało, że człowiek stał się potomkiem upadłego anioła- szatana? Sprawił to zakazany stosunek seksualny między aniołem a pierwszymi przodkami. Z tego powodu cała ludzkość wywodzi się od Szatana. Kiedy św. Paweł pisał “My sami, którzy posiadamy pierwsze dary Ducha i my również całą istotą swoją wdychamy, oczekując przybrania za synów - odkupienia naszego ciała”,²⁵ przyznawał tym samym, że jako upadli ludzie wywodzimy się nie od Boga lecz Szatana. Jan Chrzciciel karcił ludzi, nazywając ich “plemieniem żmijowym”²⁶ - dziećmi Szatana. W podobny sposób mówił do faryzeuszy i uczonych w Piśmie Jezus: “Wężu, plemię żmijowe, jak wy możecie ująć potępienia w piekle?”²⁷ Przedstawione wersety biblijne potwierdzają, że człowiek jest owocem zakazanego stosunku seksualnego, który miał miejsce między aniołem i naszymi pierwszymi przodkami. Tragiczny ten akt stanowi korzeń Upadku człowieka.

1.4 OWOC Z DRZEWA POZNANIA DOBRA I ZŁA

Wcześniej zostało wyjaśnione, że drzewo poznania dobra i zła symbolizuje Ewę. Zastanówmy się teraz nad znaczeniem owocu z tego drzewa. Owoc z drzewa poznania dobra i zła symbolizuje miłość Ewy. Na podobieństwo drzewa, które rozmnaża się poprzez zawarte w owocu nasiona, powinna ona wydać na świat dobre dzieci, owoc swojej czystej miłości. Niestety, wydała na świat dzieci złe, będące rezultatem szatańskiej miłości. Stworzona jako istota niedojrzała, Ewa miała osiągnąć doskonałość w trzech etapach wzrostu. W okresie tym miłość Ewy mogła wydać zarówno dobre, jak i złe owoce. Stąd symbolem miłości Ewy jest owoc, a jej samej - drzewo poznania dobra i zła.

Co oznaczało spożycie owocu z drzewa poznania dobra i zła? To, co spożywamy, staje się częścią nas samych. Ewa powinna była spożyć owoc dobra, spełniając swoją miłość w jedności z Bogiem. Tym samym otrzymałaby od Boga istotę Jego boskości i wydałaby na świat dobre potomstwo. Ewa spożyła jednak owoc zła, jednocząc się szatanem w złej miłości. Czyniąc to przejęła złą naturę Szatana oraz zapoczątkowała następstwo pokoleń, z którego wywodzi się całe nasze grzeszne społeczeństwo. Spożycie przez Ewę owocu z drzewa poznania dobra i zła oznacza, że między nią a archaniołem doszło do szatańskiej miłości, która połączyła ich więzami krwi.

Bóg przeklął upadłego anioła słowami: “na brzuchu będziesz się czołgał i proch będziesz jadł po wszystkie dni twego istnienia”.²⁸ “Czołganie się na brzuchu” zapowiada, że anioł stał się nędzną istotą, niezdolną do spełniania swoich właściwych funkcji. “Jeść proch” oznacza, że

²³ J 8:44

²⁴ Ap 12:9

²⁵ Rz 8:23

²⁶ Mt 3:7

²⁷ Mt 23:33

²⁸ Rdz 3:14

zrzucony z nieba anioł²⁹ pozbawiony został czynników życia pochodzących od Boga. Zamiast tego, Szatan żyje elementami zła, zbieranymi w upadłym świecie.

1.5 KORZEŃ GRZECHU

Powyższa egzegeza biblijna wyjaśnia, że korzeniem grzechu nie było spożycie dosłownego owocu przez pierwszych przodków, lecz zakazany stosunek seksualny z archaniołem, symbolizowanym przez węża. Akt ten uniemożliwił Adamowi i Ewie ustanowienie na ziemi linii życia pochodzącej od Boga, lecz sprawił, że stali się przodkami plemienia Szatana.

Wiele dowodów wspiera tezę, że korzeń grzechu ma swój początek w rozwiązłości seksualnej. Grzech pierworodny jest przekazywany z pokolenia na pokolenie. Dzieje się tak dlatego, że sam korzeń grzechu został utwierdzony przez stosunek seksualny, który łączy mężczyznę i kobietę więzami krwi. Wielkie religie uważają nierząd za grzech śmiertelny, kładąc nacisk na konieczność oczyszczenia z grzechu, zalecają praktykowanie cnoty czystości i wstrzeźliwości. Nauki te wskazują, że korzeń grzechu ma swój początek w lubieżności. I tak na przykład Żydzi w celu uświęcenia poddawali swoich synów obrzezaniu. Przez nieczysty akt seksualny zła krew przeniknęła do całej naszej istoty, dlatego celem obrzezania było oddzielenie narodu Bożego od upadłego świata przez oddzielenie krwi.

Rozwiązłość seksualna była i jest główną przyczyną upadku jednostek i narodów. Korzeń wszelkiego grzechu - nieczyste pragnienia seksualne - jest nieustannie czynny w sercach i umysłach nawet wielkich bohaterów i patriotów, czego często zupełnie nie jesteśmy świadomi. Być może dzięki inspirowanym religią kodeksom moralnym, konsekwentnym programom edukacyjnym oraz reformie systemów społeczno-ekonomicznych uda nam się wykorzystać przestępczość. Nikt jednak nie jest w stanie powstrzymać plagi rozwiązłości seksualnej, która zapanowała powszechnie, szczególnie odkąd postęp cywilizacyjny uczynił życie ludzkie bardziej wygodnym i leniwym. Tęsknota za idealnym światem pozostanie jedynie pobożnym życzeniem, dopóki przyczyna wszelkiego zła nie zostanie usunięta wraz z korzeniami. Może tego dokonać jedynie Chrystus w czasie swego Powtórnego Przyjścia.

Część 2

MOTYWY I PRZEBIEG UPADKU

Pierwsi rodzice zostali doprowadzeni do Upadku przez anioła, kusiciela Ewy, przedstawionego w Biblii pod postacią węża. Aby więc poznać motywy i mechanizm Upadku, musimy najpierw dowiedzieć się więcej o aniołach.

2.1 ANIOŁOWIE, ICH MISJA I RELACJA Z LUDŹMI

Aniołowie, podobnie jak wszystkie pozostałe byty, zostali stworzeni przez Boga. Bóg stworzył ich jednakże w pierwszej kolejności, przed resztą stworzenia. W biblijnym opisie stworzenia nieba i ziemi, Bóg w liczbie mnogiej mówi: "Uczyńmy człowieka na nasz obraz, podobnego nam".³⁰ Wielu teologów błędnie interpretuje, że Bóg zwraca się tymi słowami do Siebie jako do Trójcy świętej, gdy tymczasem zwrot ten należy odnieść do świata aniołów.

Bóg stworzył aniołów jako swoje sługi, aby pomagali Mu w stwarzaniu i opiekowaniu się światem. W Biblii znajdujemy wiele przykładów mówiących o ich pracy nad spełnieniem Woli

²⁹ Iz 14:12; Ap 12:9

³⁰ Rdz 1:26

Boga: aniołowie przynoszą Abrahamowi wieść o Bożym błogosławieństwie;³¹ anioł Gabriel zwiastuje Marii poczęcie Chrystusa;³² jeszcze inny rozrywa łańcuchy i uwalnia z więzienia apostoła Piotra.³³ W Apokalipsie anioł towarzyszący św. Janowi nazywa siebie "sługą",³⁴ a w Liście do Hebrajczyków aniołowie przedstawieni są jako "duchy, przeznaczone do usług".³⁵ Biblia często mówi o aniołach oddających chwałę i cześć Bogu.³⁶

Przyjrzyjmy się teraz, jak Zasada Stworzenia wyjaśnia wzajemną relację aniołów i ludzi. Głosi ona, że Bóg stworzył człowieka jako swoje dziecko i dał mu władzę nad wszelkim stworzeniem,³⁷ w tym również nad aniołami. W Biblii napisano, że ludzie mają władzę sądenia aniołów.³⁸ Wielu ludzi otwartych duchowo widziało zastępy aniołów, prowadzące świętych do Raju. Potwierdza to tezę, że misją aniołów jest służenie człowiekowi.

2.2 UPADEK DUCHOWY I UPADEK FIZYCZNY

Bóg obdarzył człowieka osobą duchową i fizyczną. Podobnie Upadek dokonał się w dwóch wymiarach: duchowym i fizycznym. Stosunek seksualny między aniołem i Ewą był *upadkiem duchowym*, podczas gdy stosunek seksualny między Ewą i Adamem stanowił *upadek fizyczny*.

Czy jest możliwy stosunek seksualny między aniołem i istotą ludzką? Otóż wszystkie uczucia i doznania, mające miejsce podczas kontaktu człowieka i istoty duchowej są dokładnie takie same, jak w przypadku relacji dwojga ludzi na ziemi. Dlatego kontakt seksualny anioła i człowieka jest jak najbardziej możliwy.

Przytoczmy teraz pewne przykłady, które pozwolą nam lepiej zrozumieć to co zostało wyżej powiedziane. Znane są przypadki ludzi żyjących na ziemi, którzy wiedą życie małżeńskie z osobami ze świata duchowego. Biblia mówi o aniele, który zwichnął Jakubowi staw biodrowy,³⁹ wspomina trzech innych, którzy odwiedzili rodzinę Abrahama i jedli z nim posiłek⁴⁰ Jeszcze inna historia biblijna mówi o tym jak dwaj aniołowie przebywali w gościnie u Lota i jedli chleb prażony. Kiedy ludzie z miasta ich zobaczyli, zapalali nienaturalną żądzą i otoczyli dom Lota, wołając: "Gdzie tu są ci ludzie, którzy przyszli do ciebie tego wieczoru? Wyprowadź ich do nas, abyśmy mogli z nimi poswawolić!"⁴¹ Powyższe przykłady biblijne świadczą, że istnieje możliwość kontaktu między aniołami i ludźmi.

2.2.2 UPADEK DUCHOWY

Stwarzając świat aniołów, Bóg wyznaczył Lucyferowi, którego księga Izajasza nazywa "jasną gwiazdą i synem jutrzeńki"⁴², pozycję archanioła. Lucyfer, miał być instrumentem Bożej miłości dla świata aniołów, podobnie jak Abraham dla Izraelitów. Dzięki swojej pozycji Lucyfer mógł zmonopolizować miłość Boga. Kiedy jednak Bóg stworzył ludzi jako swoje dzieci, kochał je o wiele bardziej, niż Lucyfera, który był tylko sługą. W rzeczywistości miłość Boga do Lucyfera nie uległa osłabieniu; była taka sama jak przed stworzeniem człowieka. Lecz gdy Lucyfer zobaczył,

³¹ Rdz 18:10

³² Mt 1:20; Łk 1:31

³³ Dz 12:7-10

³⁴ Ap 22:9

³⁵ Hb 1:14

³⁶ Ap 5:11-12, 7:11-12

³⁷ Rdz 1:28

³⁸ I Kor 6:3

³⁹ Rdz 32:25

⁴⁰ Rdz 18:8

⁴¹ Rdz 19:5

⁴² Iz 14:12 Lucyfer jest to termin z Wulgaty, Biblia Tysiąclecia nazywa Archanioła "Jaśniejącym, Synem Jutrzeńki"

że Adam i Ewa są bardziej kochani przez Boga niż on sam, odczuł, że miłość Boga do niego osłabła. Sytuacja ta przypominała biblijną przypowieść o robotnikach w winnicy.⁴³ Robotnicy pracujący w winnicy od rana otrzymali godziwe wynagrodzenie, lecz czuli się wykorzystani, kiedy zobaczyli, że ci, którzy przyszli później i pracowali mniej, otrzymali taką samą zapłatę. Czując się mniej kochanym, niż na to zasługiwał, Lucyfer chciał zająć w społeczeństwie ludzkim pozycję pośrednika Bożej miłości - taką samą, jaką się cieszył w świecie aniołów. Był to powód skuszenia Ewy i przyczyna upadku duchowego.

Bóg chce panować miłością nad wszystkim co stworzył. Miłość jest więc Źródłem życia, kluczem do szczęścia i istotą ideału, do którego dąży każdy byt. Im bardziej kochany jest człowiek, tym piękniejszy wydaje się innym. Kiedy anioł, stworzony jako sługa Boga, zobaczył Ewę - córkę Boga, naturalnym było, że w jego oczach była ona istotą nadzwyczaj piękną. Kiedy zauważył, że nie pozostaje ona obojętna na jego kuszenie, czuł się jeszcze bardziej pobudzony. Od tego momentu był zdecydowany pojąć ją bez względu na konsekwencje. Lucyfer, opuściwszy swoją pozycję z powodu niekontrolowanych pragnień i Ewa, pragnąca otworzyć swoje oczy i być jak Bóg,⁴⁴ utworzyli wspólną płaszczyznę wymiany i rozpoczęli czynność dawania i przyjmowania. W konsekwencji, wytworzona w wyniku wzajemnej wymiany siła nieprawej miłości, popchnęła ich do zakazanego stosunku seksualnego na płaszczyźnie duchowej.

Wszechświat został stworzony w oparciu o Zasadę, która mówi, że gdy dwie istoty łączą się w miłości, to przekazują sobie nawzajem pewne elementy. Podobnie było w przypadku Ewy. Jednocześnie się z Lucyferem w miłości, otrzymała od niego pewne elementy. Po pierwsze, przejęła *strach* wywołany wyrzutami sumienia, powstałymi w wyniku pogwałcenia celu stworzenia. Po drugie, otrzymała *wiedzę*, która pozwoliła jej zrozumieć, że przeznaczonym od Boga mężem miał być dla niej nie anioł lecz Adam. Ewa miała się uczyć mądrości od Archanioła, ponieważ nie była jeszcze osobą dorosłą, a jej wiedza tak dojrzała, jak będącego w stanie anielskiej dojrzałości Lucyfera.

2.2.2 UPADEK FIZYCZNY

Po osiągnięciu doskonałości Adam i Ewa, połączeni Bożą miłością, mieli stać się na wieczność małżonkami. Niestety, Adam upadł w stanie niedojrzałości, kiedy Ewa połączyła się z nim jako swym mężem, sama będąc w stanie niedoskonałości zaangażowana w nieprawą relację z aniołem. Ta przedwczesna relacja małżeńska Adama i Ewy inspirowana miłością Szatana stanowiła upadek fizyczny.

Jak wspomniano wcześniej, w wyniku duchowego upadku, Ewa przejęła od Archanioła uczucie strachu, spowodowanego poprzez obciążone winą sumienie, oraz wiedzy, że jej mężem miał być nie Archanioł lecz Adam. Ewa uwiodła Adama, mając nadzieję, że jednocześnie się z przeznaczonym sobie partnerem, będzie mogła pozbyć się nabytego lęku i ponownie stanąć przed obliczem Boga. Takie były motywy Ewy, które pociągnęły za sobą upadek fizyczny.

Poprzez połączenie się z Archaniołem w nieprawym stosunku seksualnym Ewa stała się dla Adama Archaniołem. Adam otrzymujący wciąż jeszcze miłość Boga był dla Ewy kimś bardzo atrakcyjnym. Widząc w nim swoją jedyną nadzieję powrotu do Boga, Ewa skusiła go, odgrywając taką samą rolę, jaką wcześniej odegrał wobec niej samej Archanioł - kusiciel. Adam odpowiedział, utworzył wspólną płaszczyznę wymiany z Ewą, przez co nawiązali wzajemną wymianę. Siła sprzecznej z Zasadą miłości, wytworzona pomiędzy nimi, skłoniła Adama do opuszczenia pierwotnej pozycji oraz popchnęła go do zakazanej miłości seksualnej.

Jednocześnie się z Ewą, Adam przejął wszystkie elementy, które Ewa wcześniej otrzymała od Archanioła. Elementy te z kolei były nieprzerwanie przekazywane wszystkim następnym pokoleniom. Gdyby Adam nie uległ kuszeniu upadłej Ewy, wówczas odnowa Ewy byłaby stosunkowo łatwa. Adam pozostałby nieskalany jako doskonały podmiot, pomimo jej upadku.

⁴³ Mt 20:1-15

⁴⁴ Rdz 3:5-6

Niestety, Adam także upadł i ludzkość pomnażała grzech aż do dnia dzisiejszego, przedłużając swą więź z Szatanem.

Część 3

SIŁA MIŁOŚCI, SIŁA ZASADY I BOŻE PRZYKAZANIE

Człowiek został stworzony by żyć zgodnie z Zasadą. Żadna siła wywodząca się z Zasady, nie mogła spowodować więc Upadku i zejścia człowieka z wyznaczonej drogi. Sprawny pociąg poruszający się po nieuszkodzonym torze nie może wypaść z szyn bez udziału siły zewnętrznej. Podobnie jest z człowiekiem. Siła Zasady prowadzi wzrost człowieka w odpowiednim kierunku. Jeżeli jednak uderzy w nią większa siła, o przeciwnym kierunku i celu, wtedy na pewno nastąpi upadek. Tylko miłość jest silniejsza od Zasady. Kiedy ludzie znajdują się w stanie niedojrzałości istnieje zagrożenie, że siła sprzecznej z Zasadą miłości może spowodować ich upadek.

Dlaczego Bóg, zdając sobie sprawę z możliwości upadku w sytuacji gdy wypaczona miłość uderzy w niedojrzałą osobę, uczynił mimo wszystko miłość czymś silniejszym od Zasady?

Zgodnie z Zasadą Stworzenia miłość Boga jest podmiotem wszystkich miłości, które istnieją w obrębie podstawy czterech pozycji. Rodzi się wtedy, gdy za sprawą dynamicznej wzajemnej wymiany zostanie spełniony cel trzech obiektów. Miłość jest Źródłem naszego życia i szczęścia. Bez Bożej miłości nie można ustanowić prawdziwej podstawy czterech pozycji; nie można również osiągnąć celu, dla którego zostaliśmy stworzeni.

Bóg stworzył człowieka w oparciu o Zasadę, lecz Swą władzę nad nami sprawuje poprzez miłość. Ażeby miłość mogła spełnić swoją właściwą rolę, musi być silniejsza od Zasady. Gdyby była słabsza, Bóg nie mógłby panować nad człowiekiem; a my wszyscy bardziej dążylibyśmy do Zasady, niż do miłości Boga. Z tego powodu Jezus wychowywał swoich uczniów za pomocą prawdy, lecz zbawił ich miłością.

3.2 DLACZEGO BÓG DAŁ CZŁOWIEKOWI PRZYKAZANIE?

Dlaczego Bóg zakazał Adamowi i Ewie “spożywać owoc”? Uczynił to ponieważ Adam i Ewa byli niedojrzali i nie znajdowali się w sferze bezpośredniego panowania Bożej miłości. Siła miłości jest większa od siły Zasady, dlatego Bóg przewidział, że jeżeli Adam i Ewa ustanowią wspólną więź z Archaniołem, to ulegną nieprawej miłości i popełnią upadek. Aby temu zapobiec, Bóg dał pierwszym rodzicom przykazanie. Nawet najsilniejsza nieprawość Archanioła, nie miałaby wpływu na człowieka i nie spowodowałaby jego upadku, gdyby Adam i Ewa zachowali przykazanie, ustanawiając wspólną podstawę i wzajemną wymianę z Bogiem. Niestety, Adam i Ewa nie byli posłuszni przykazaniu, lecz ustanowili wspólną podstawę oraz czynność dawania i otrzymywania z Archaniołem. W wyniku tej wymiany powstała siła zakazanej miłości, która zepchnęła ich z właściwej drogi.

Przeciwdziałanie upadkowi nie było jedynym powodem, dla którego Bóg dał przykazanie. Bóg pragnął również, aby człowiek odziedziczył Jego twórczą naturę i cieszył się panowaniem nad całym stworzonym światem, także nad aniołami. Adam i Ewa mogli tego dostąpić tylko poprzez wypełnienie własnej części odpowiedzialności⁴⁵, czyli dążenie do doskonałości z zachowaniem wiary w otrzymane od Boga Słowo.

Bóg dał przykazanie nie archaniołowi lecz człowiekowi. Pragnął przez to podkreślić wielką wartość człowieka - godność, która daje każdemu z nas prawo do nazywania się dzieckiem Boga oraz zwierzchnikiem aniołów.

⁴⁵ patrz Stworzenie 5.2.2

3.3 OKRES W KTÓRYM PRZYKAZANIE BYŁO KONIECZNE

Czy Boży zakaz spożywania owocu miał obowiązywać wiecznie? Drugie Błogosławieństwo Boga mówi, że Adam i Ewa winni byli wejść do sfery bezpośredniego panowania Boga, stać się mężem i żoną oraz wydać na świat i wychować w miłości dzieci.⁴⁶ Z zasady wynika zatem, że ludzie mogą “spożywać owoc” dopiero po ukształtowaniu doskonałego charakteru.

Miłość jest silniejsza od zasady. Adam i Ewa osiągnąwszy doskonałość, doświadczaliby jako małżonkowie w sposób bezpośredni absolutnej miłości Boga, przez co ich miłość nabrałaby również absolutnego wymiaru. Żaden człowiek ani żadna siła we wszechświecie nie mogłyby rozerwać tej więzi. Osiągnąwszy ten pułap, Adam i Ewa nigdy nie popełniliby upadku. Miłość Archanioła, istoty niższej niż człowiek, nie mogłaby w żaden sposób zagrozić ich miłości małżeńskiej, gdyby ta miłość była zakotwiczona w Bogu. Przykazanie “nie spożywaj” miało obowiązywać Adama i Ewę tylko w trakcie dorastania.

Część 4

KONSEKWENCJE UPADKU CZŁOWIEKA

Jakie były następstwa duchowego i fizycznego upadku Adama i Ewy dla wszechświata, ludzi i aniołów? Przyjrzyjmy się tym najbardziej istotnym.

4.1 SZATAN I UPADŁA LUDZKOŚĆ

“Szatan”- tym mianem jest określany archanioł Lucyfer po upadku. Upadek połączył Lucyfera i pierwszych przodków więzami krwi i doprowadził do utworzenia wspólnej podstawy czterech pozycji, co sprawiło, że cała ludzkość stała się “dziećmi” Szatana. Dlatego Jezus nazywał ludzi “plemieniem żmijowym” i powiedział że naszym “ojcem jest diabeł”.⁴⁷ święty Paweł pisał natomiast: “Nie tylko ono [Stworzenie], lecz i my sami, którzy już posiadamy pierwsze dary Ducha, i my również całą istotą swoją wdychamy, oczekując (przybrania za synów)”,⁴⁸ wskazując, że wszyscy ludzie wywodzą się nie z linii Boga lecz Szatana.

Gdyby Adam i Ewa osiągnęli pełnię dojrzałości i ustanowili podstawę czterech pozycji z Bogiem w centrum, wtedy cały świat znalazłby się pod Bożym panowaniem. Niestety pierwsi rodzice upadli w stanie niedojrzałości i utworzyli podstawę czterech pozycji ześrodkowaną w Szatanie w rezultacie czego świat znalazł się pod jego panowaniem. Potwierdza to Biblia nazywając Szatana “władcą” i “bogiem” tego świata.⁴⁹

Kontrolując ludzi, niedoszłych władców stworzenia, Szatan zdobył tym samym panowanie nad wszystkimi bytami we wszechświecie. O tej tragedii mówią słowa św. Pawła: “stworzenie z upragnieniem oczekuje objawienia się synów Bożych... Wiemy przecież, że całe stworzenie aż dotąd jęczy i wdycha w bólach rodzenia.”⁵⁰ Wersety te opisują udrękę stworzenia, które będąc pod panowaniem szatana, tęskni za pojawieniem się ludzi o doskonałym charakterze oraz za dniem, w którym człowiek pokona Szatana i będzie rządził światem z miłością.

4.2 WPŁYW SZATANA NA LUDZKOŚĆ

⁴⁶ Rdz 1:28

⁴⁷ J 8:44; Mt 12:34; patrz Mt 3:7

⁴⁸ Rz 8:23

⁴⁹ J 12:31; II Kor 4:4

⁵⁰ Rz 8:19-22

Szatan pragnie wciągnąć człowieka do piekła, dlatego bezustannie oskarża go przed Bogiem, tak jak oskarżał Hioba.⁵¹ Jest jednak bezsilny jeśli nie znajdzie obiektu, z którym może ustanowić wspólną podstawę i rozpocząć czynność dawania i przyjmowania. Obiektami Szatana są złe duchy ze świata duchowego. Te z kolei oddziałują na osoby duchowe złych ludzi na ziemi, których osoby fizyczne stają się ostatecznym narzędziem czynienia zła. Oznacza to, że moc Szatana jest przekazywana przez złe duchy i przejawia się w działaniach ludzi na ziemi. Szatan wstąpił na przykład w Judasza Iskariotę⁵² i w Piotra, którego Jezus nazwał w pewnym momencie "Szatanem".⁵³ W Biblii złe duchy są też określane jako "aniołowie" Szatana.⁵⁴

Królestwo Niebieskie na ziemi⁵⁵ to świat odnowiony, w którym nie ma miejsca dla Szatana. Królestwo Niebieskie nastanie tylko wtedy gdy cała ludzkość zerwie więź z Szatanem a odnowi wspólną podstawę z Bogiem. Przepowiednia, że w Dniach Ostatnich Bóg wrzuci Szatana do bezdennej Czeluści⁵⁶ oznacza, iż szatan nie będzie mógł oddziaływać na ludzi, ponieważ nie będzie nikogo z kim mógłby współpracować. Aby usunąć wspólną podstawę z Szatanem i móc go osądzić,⁵⁷ musimy wpiery zrozumieć jego naturę i zbrodnie, oraz oskarżyć go za to przed Bogiem.

Bóg obdarzył ludzi i aniołów wolnością, dlatego nikogo nie może odnowić wbrew jego woli. Człowiek z własnej i nieprzymuszonej woli, zachowując Boże Słowo i spełniając swą odpowiedzialność, ma doprowadzić do dobrowolnego poddania się Szatana. Tylko w ten sposób każdy z nas może odnowić się do pierwotnego, zamierzonego przez Boga ideału. Jako że Bóg prowadzi Swoją opatrność w oparciu o niniejszą zasadę, historia odnowy ciągle była przedłużana.⁵⁸

4.3 DOBRO I ZŁO Z PUNKTU WIDZENIA CELU

W pierwszym rozdziale podaliśmy definicję dobra i zła,⁵⁹ teraz zastanówmy się nad ich naturą, patrząc z punktu widzenia celu. Gdyby Adam i Ewa utworzyli z wraz z Bogiem podstawę czterech pozycji, w oparciu o miłość, którą zostali pierwotnie obdarowani, wówczas ustanowiliby świat dobra. Niestety Adam i Ewa, gdy ich miłość stała się sprzeczna z dobrem zamierzonym przez Boga, ustanowili podstawę czterech pozycji z Szatanem i doprowadzili do powstania świata zła. Niniejszy przykład ukazuje, że chociaż dobre i złe czyny widziane z zewnątrz mogą wyglądać podobnie, ich prawdziwą naturę możemy poznać po wydanych owocach. Dobro wydaje zupełnie inne owoce niż zło. Diametralnie różne są też cele, do których zmierzają.

Znamy wiele przypadków, w których dany aspekt ludzkiej natury powszechnie uważany za zły jest w rzeczywistości dobry i zgodny z Wolą Boga. Weźmy na przykład pragnienie. Pragnienie, które ludzie często uważają za coś grzesznego, w rzeczywistości pochodzi od Boga. Radość, która jest celem stworzenia, przychodzi na bazie spełnionych pragnień. Gdyby człowiek nie miał pragnień, nigdy nie mógłby doświadczyć radości. Jego życie byłoby pozbawione wszelkich aspiracji, w tym tęsknoty za Miłością Boga, za godnym życiem i samodoskonaleniem. Bez pragnień nie zostałyby więc zrealizowany ani Boży cel stworzenia, ani opatrność odnowy. Nigdy też nie mogłoby powstać społeczeństwo oparte na porządku, harmonii i rozwoju.

Pragnienia, będące częścią danej nam przez Boga natury, są dobre, kiedy wydają owoce zgodne z Wolą Boga, natomiast złe, gdy służą celowi Szatana. Na tej podstawie można wnioskować, że dzisiejszy świat zła, gdy tylko zmieni swój kierunek i cel na zgodny z nauką

⁵¹ Hi 1:9-11

⁵² Lk 22:3

⁵³ Mt 16:33

⁵⁴ Mt 25:41

⁵⁵ patrz Eschatologia 2

⁵⁶ Ap 20:1-3

⁵⁷ I Kor 6:3

⁵⁸ patrz Predestynacja 2

⁵⁹ patrz Stworzenie 4.3.2

Chrystusa⁶⁰, wówczas zostanie odnowiony i stanie się Królestwem Niebieskim. Odnowa upadłego świata to proces polegający na zmianie kierunku - przejściu od wypełniania woli Szatana do wypełniania Bożego ideału stworzenia, czyli budowy Królestwa Niebieskiego na ziemi.

Każde kryterium dobra, ustanawiane w trakcie opatrności odnowy, jest czymś względnym. Na przestrzeni historii uznawano za dobre posłuszne akceptowanie doktryn, głoszonych przez wybitne autorytety, a za złe sprzeciwianie się im. Tymczasem każda nowa epoka wprowadzała nowe autorytety i doktryny, niosła nowe cele i nowe wzorce dobra i zła. Dla zwolenników danej religii czy filozofii dobrem jest akceptacja głoszonych przez nie zasad, natomiast złem - ich kwestionowanie. Kiedy jednak dana doktryna czy filozofia ulega przemianom, w zależności od stawianych sobie nowych celów, zmienia się także jej kryterium dobra i zła. Podobnej transformacji ulegną poglądy na dobro i zło osoby, która przechodzi z jednej religii na drugą, bądź akceptuje nowy system myślowy.

Konflikty i rewolucje są odwieczną plagą ludzkości. Ich Źródło leży w nieustannie zmieniających się kryteriach dobra i zła, dokonywanych przez ludzi dążących do osiągnięcia różnych celów. W tych niekończących się cyklach konfliktów i rewolucji umysł pierwotny człowieka poszukuje i tęskni za dobrem absolutnym. Konflikty i rewolucje w upadłym społeczeństwie będą się nieuchronnie powtarzać, ale człowiek dotrze kiedyś do absolutnego celu, którym jest świat dobra. Dobro pozostanie czymś względnym jedynie do końca opatrności odnowy.

Kiedy świat zostanie raz na zawsze wyzwolony spod władzy Szatana, wtedy Bóg, Istota Wieczna i Absolutna, przenikająca czas i przestrzeń, ustanowi Swoje panowanie i zaszczerpi na Ziemi absolutny standard prawdy, piękna i dobra. Ogłosi to całemu światu Chrystus w czasie Powtórnego Przyjścia.

4.4 DZIAŁANIE DOBRZYCH I ZŁYCH ISTOT DUCHOWYCH.

Terminem "dobre istoty duchowe" określamy Boga, duchy dobra stojące po Jego stronie (tzn. dobrych ludzi przebywających w świecie duchowym) oraz dobrych aniołów. "Złe istoty duchowe" to Szatan i duchy z nim związane. Działania dobrych i złych istot duchowych, tak jak dobre i złe czyny, choć czasami mogą być zewnętrznie podobne, dążą do sprzecznych celów.

Działania dobrych duchów zwiększają w człowieku poczucie spokoju i prawości oraz poprawiają jego zdrowie psychiczne i fizyczne. Działania złych duchów wywołują efekty przeciwne, stopniowo zwiększają poczucie niepokoju, strachu, egoizmu, a w konsekwencji prowadzą do choroby. Bez znajomości *Zasady* trudno jest rozróżnić wpływ istot duchowych. Ostatecznym kryterium są rezultaty ich działania. Niestety, to rozeznanie często przychodzi zbyt późno. Człowiek upadły jest w pozycji pośredniej, zarówno pod wpływem Boga i Szatana, dlatego działaniom dobrych istot duchowych może towarzyszyć również nieznaczny wpływ złych istot duchowych. Zdarza się też i tak, że pewnym działaniom złych istot duchowych, w miarę upływu czasu, może towarzyszyć praca dobrych istot duchowych. Liczne autorytety religijne z powodu niewystarczającego zrozumienia potępiają działanie dobrych istot duchowych, sprzeciwiając się tym samym Woli Boga. Przejawy pracy świata duchowego stają się coraz bardziej powszechne w naszych czasach. Przywódcy religijni, którzy nie będą w stanie właściwie rozróżnić działania złych i dobrych istot duchowych, nie będą mogli mądrze prowadzić ludzi doświadczających tych zjawisk.

4.5 GRZECH

Grzech można zdefiniować jako naruszenie prawa niebieskiego, które ma miejsce za każdym razem, gdy człowiek tworzy wspólną bazę z Szatanem i nawiązuje z nim czynność

⁶⁰ patrz Eschatologia 2.2

wzajemnej wymiany. Wyróżniamy cztery rodzaje grzechów. Pierwszy to grzech pierworodny. Źródłem grzechu pierworodnego jest duchowy i fizyczny upadek naszych pierwszych przodków. Jest on wtopiony w nasz rodowód i stanowi korzeń wszystkich pozostałych grzechów.

Drugi rodzaj to *grzech dziedziczny*. Jest to grzech, który człowiek dziedziczy po swoich przodkach poprzez więzy krwi. Fragment Księgi Wyjścia dotyczący dziesięciu Przykazań, mówi że grzechy przodków obciążają ich potomków.⁶¹

Trzeci rodzaj to *grzech zbiorowy*. Jest to grzech, który popełnia grupa etniczna lub wspólnota narodowa. Obciąża on człowieka - nawet jeżeli sam go nie popełnił, ani nie odziedziczył po przodkach - poprzez samą przynależność do danej wspólnoty, narodu, państwa. Przykładem grzechu społecznego jest ukrzyżowanie Chrystusa. W skazaniu Jezusa uczestniczyło bezpośrednio niewielu arcykapłanów i uczonych w Piśmie, lecz odpowiedzialność za ten grzech spadła na barki wszystkich Żydów i całej ludzkości. W wyniku tego czynu Żydzi zostali wrzuceni w otchłań niewyobrażalnego wręcz cierpienia, a cała ludzkość skazana została na pasmo udręki i oczekiwanie na Powtórne Przyjście Chrystusa.

Czwarty rodzaj to *grzech osobisty*, popełniany indywidualnie przez każdego z nas.

Grzechy można symbolicznie przedstawić za pomocą drzewa. Grzech pierworodny jest korzeniem, grzech dziedziczny - pniem, grzech zbiorowy - gałęziami, a grzech osobisty - liśćmi. Wszystkie grzechy wywodzą się z grzechu pierworodnego, który jest ich korzeniem. Bez usunięcia grzechu pierworodnego nie ma sposobu na całkowite pozbycie się pozostałych grzechów. Żaden człowiek nie jest w stanie zniszczyć korzenia grzechu. Tkwi on zbyt głęboko w nas od zarania dziejów. Jedynie Chrystus, przychodzący jako Prawdziwy Rodzic ludzkości, może to uczynić.

4.6 PODSTAWOWE CECHY UPADŁEJ NATURY CZŁOWIEKA

W wyniku aktu seksualnego z archaniołem, Ewa związała się z nim więzami krwi i w ten sposób przejęła wszelkie przeciwne Bogu skłonności. Skłonności te przekazała następnie Adamowi, gdy przejmując rolę Archanioła, związała go ze sobą więzami krwi przez akt seksualny. W tych postępkach leży przyczyna upadłych skłonności wszystkich ludzi. Są one Źródłem głównych cech naszej *upadłej natury*.

Podstawowa motywacja, która znajduje się u podstaw upadłej natury ludzkiej, to zawiść, którą odczuwał archanioł wobec ukochanego przez Boga Adama. Jak to było możliwe, że stworzony w dobrym celu przez Boga Archanioł, mógł odczuwać zawiść i zazdrość? Pragnienie i intelekt stanowiły część pierwotnej natury Archanioła. Dzięki intelektowi Archanioł mógł porównywać i postrzegać, że miłość Boga do ludzi była większa niż miłość Boga do niego. Archanioł posiadał także sferę pragnień i w sposób naturalny odczuwał tęsknotę za większą miłością Boga. To pragnienie serca prowadziło go do zawiści i zazdrości. Zazdrość była nieuniknionym produktem ubocznym natury pierwotnej, była jak cień rzucany przez przedmioty, na które pada światło.

Przypadkowa zazdrość nigdy nie mogłaby doprowadzić doskonałego człowieka do upadku, ponieważ czułby głęboko w sercu, że chwilowa satysfakcja z posiadania obiektu pragnień nie jest warta wynikającej z tego udruki samozniszczenia.

świat, gdy spełni cel stworzenia, będzie społeczeństwem organicznych relacji wzajemnych, przypominającym swą strukturą ludzkie ciało. Świadome, że upadek jednostki prowadzi w dalszej kolejności do rozkładu całości, społeczeństwo będzie chronić swoich członków przed samozagładą. W idealnym świecie zazdrosne pragnienia, wywodzące się z pierwotnej natury, będą tak wykorzystywane by przyczyniać się do postępu ludzkości, a nie do zagłady.

Główne cechy upadłej natury ludzkiej można podzielić ogólnie na cztery kategorie. Pierwsza polega na niezdolności przyjęcia Bożego punktu widzenia. Zasadnicza przyczyna upadku

⁶¹ Wj 20:5

archanioła tkwiła w tym, że nie potrafił on kochać i patrzeć na Adama oczyma Boga. Zazdrość jaką odczuwał wobec Adama, wywołała w nim chęć skuszenia Ewy. Za przykład - ilustrujący ten aspekt upadłej natury - może posłużyć dworzanin, który jest zazdrosny o królewskiego ulubieńca, zamiast szanować go jako ukochaną przez króla osobę.

Druga cecha upadłej natury ludzkiej polega na opuszczeniu właściwej nam pozycji. Lucyfer chciał zająć w świecie ludzi pozycję podobną tej, jaką miał w świecie aniołów ponieważ pragnął więcej Bożej miłości. To nieprawe pragnienie doprowadziło go do opuszczenia zajmowanej pozycji i upadku. Drugi aspekt upadłej natury znajduje odbicie w postawie ludzi, którzy pod wpływem złych pragnień łamią prawo i zagarniają dla siebie więcej, niż im dano.

Trzecia cecha upadłej natury polega na odwróceniu porządku panowania. Anioł zapanował nad Ewą, choć miał się pierwotnie podporządkować człowiekowi, Ewa z kolei zapanowała nad Adamem. To pogwałcenie właściwego porządku wydało gorzkie owoce. Dzisiejsze społeczeństwa doświadczają bardzo często zamętu i chaosu za sprawą ludzi, którzy opuszczają właściwe sobie pozycje i odwracają porządek panowania. Te powtarzające się zjawiska wywodzą się z trzeciego aspektu upadłej natury.

Czwarta to powielanie zła. Gdyby Ewa po upadku nie powtórzyła swojego grzechu, to Adam nie zostałby skalany, a odnowa samej Ewy byłaby stosunkowo łatwa. Ewa kusząc Adama, przeniosła swój grzech na innych. Ta cecha upadłej natury przejawia się ogólnie w skłonności złych ludzi do wciągania innych w rozszerzającą się sieć zła.

Część 5

WOLNOŚĆ I UPADEK CZŁOWIEKA

5.1 ZNACZENIE WOLNOŚCI Z PUNKTU WIDZENIA ZASADY

Czym jest prawdziwa wolność? Zasada patrzy na wolność następująco: po pierwsze, bez Zasady nie ma wolności. Wolność wymaga *wolnej woli* i *wolnego postępowania*. Ich wzajemna relacja przypomina zależność między naturą wewnętrzną i formą zewnętrzną. Gdy między wolną wolą i wolnym postępowaniem istnieje harmonia wówczas możemy mówić o doskonałej wolności. Nie może istnieć żadne wolne postępowanie bez wolnej woli, ani wolna wola bez wolnego działania. Wolne działanie wywodzi się z wolnej woli, wolna wola zaś jest wyrazem umysłu. Umysł bezgrzesznej osoby nie może działać wbrew Bożemu Słowu (Zasadzie), wolna wola i wolne postępowanie takiego człowieka nigdy nie znajdzie się w konflikcie z Zasadą. Wolność prawdziwego człowieka nigdy nie pogwałci Zasady.

Po drugie, nie ma wolności bez odpowiedzialności. Człowiek został stworzony zgodnie z Zasadą i może osiągnąć doskonałość wyłącznie wtedy gdy z własnej woli spełni właściwą mu odpowiedzialność.⁶² Wolna wola mobilizuje nieustannie człowieka by wypełnił tę odpowiedzialność, a tym samym cel stworzenia.

Po trzecie, nie ma wolności bez wymiernych rezultatów. Kiedy człowiek wykorzystuje wolność i wypełnia swoją odpowiedzialność, osiąga wyniki, które przybliżają go do wypełnienia celu stworzenia oraz przynoszą radość Bogu. Wolna wola bezustannie dąży w wolnym działaniu do osiągnięcia konkretnych rezultatów.

5.2 WOLNOŚĆ I UPADEK CZŁOWIEKA

Stwierdziłszy, że wolność nie może istnieć w oderwaniu od Zasady, że zawsze towarzyszy jej odpowiedzialność, oraz że zawsze pragnie swymi osiągnięciami sprawić Bogu radość. Wolne

⁶² patrz Stworzenie 5.2.2

działanie inspirowane wolną wolą przynosi człowiekowi wyłącznie dobro. Wolność nie była przyczyną upadku człowieka. Biblia powiada, że "Gdzie jest Duch Pański, tam jest wolność".⁶³ Wolność, o której mówimy, to wolność umysłu pierwotnego.

W trakcie okresu objętego Bożym przykazaniem Adam i Ewa powinni z własnej i nieprzymuszonej woli oraz bez interwencji Boga nie spożywać owocu z drzewa poznania dobra i zła. Nakłaniała ich do tego z pewnością wolność umysłu pierwotnego, niezmiennie odpowiedzialnego za dążenie do dobra. W chwili kiedy Ewa była bliska odejścia od Zasady, wolność ta wzbudzała w niej strach i złe przeczucia, próbując tym samym powstrzymać od zejścia z właściwej drogi. Po Upadku pragnienie wolności stara się przywieść ludzi z powrotem do Boga. To nie wolność zatem doprowadziła do upadku, ale niezgodna z Zasadą nieprawa miłość, której siła zwyciężyła nad wolnością umysłu pierwotnego.

Prawdą jest, że w wyniku Upadku ludzie utracili wolność, ale prawdą jest również to, że upadły człowiek posiada nienaruszony załączek pierwotnej natury, która dąży do wolności i umożliwia Bogu prowadzenie opatrności odnowy. Człowiek z czasem coraz usilniej dążył do wolności, często nawet za cenę życia. Oznacza to, że znajduje się na drodze do odzyskania wolności, utraconej dawno temu na rzecz Szatana. Człowiek dąży do wolności dlatego, iż ułatwia mu ona wypełnienie nadanej przez Boga odpowiedzialności - osiągnięcie celu stworzenia.

5.3 WOLNOŚĆ, UPADEK I ODNOWA

Człowiek posiadał wolność nawiązywania wzajemnych relacji ze stworzonymi mu do posługi aniołami. Serce i intelekt Ewy w momencie skuszenia anioła nie osiągnęły jeszcze właściwego stanu dojrzałości, dlatego została ona rozbita emocjonalnie i intelektualnie. Wolność umysłu pierwotnego wzbudzała w niej co prawda złe przeczucia, ale siła miłości między nią a aniołem była potężniejsza. Ewa przekroczyła pewną granicę i upadła. Więź z aniołem nie stanowiłaby większego zagrożenia, gdyby Ewa zachowała silną wiarę w przykazanie i nie odpowiedziała na pokusę. Nie doszłoby wtedy do wytworzenia siły niezgodnej z Zasadą miłości, a w konsekwencji do upadku. Możemy powiedzieć, że wolność doprowadziła Ewę na krawędź Upadku, pozwalając na kontakty z aniołem, ale to nie wolność lecz siła nieprawej miłości zepchnęła ją w przepaść.

Ewa stworzona jako istota wolna, mogła w wolny sposób wchodzić w relacje z aniołami, dlatego naturalnie nawiązała kontakt z Lucyferem. Kiedy jednak między nią a Lucyferem doszło do utworzenia wspólnej podstawy i zainicjowania czynności dawania i otrzymywania, powstała siła nieprawej miłości, która doprowadziła do upadku. Istnieje jednak inna możliwość: upadły człowiek posiada wolność nawiązania łączności z Bogiem i kiedy pójdzie za głosem prawdy, utworzy wspólną podstawę i nawiąże wzajemną wymianę z Bogiem. Gdy to nastąpi, siła zgodnej z Zasadą miłości ożywi jego pierwotną naturę. Umysł pierwotny dąży do pełnego rozwinięcia natury ludzkiej, dlatego też w każdej epoce człowiek rozpaczliwie domagał się wolności.

Z powodu Upadku człowiek utracił wiedzę o Bogu i Jego Sercu. Ta duchowa ignorancja osłabiła wolę człowieka i jego dążenie do celów miłych Bogu. W miarę, jak Bóg dawał upadłemu człowiekowi w oparciu o zasługi opatrności odnowy "ducha i prawdę"⁶⁴ tzn. wiedzę wewnętrzną i zewnętrzną, jego tęskniące do wolności umysłu pierwotnego serce, stopniowo się ożywiało. Serce człowieka stopniowo odnawiało się i otwierało na Boga, pobudzając pragnienie by żyć zgodnie z Jego Wolą.

Co więcej – wraz z nasilaniem się dążeń wolnościowych – ludzie domagali się również odpowiednich warunków społecznych niezbędnych do zagospodarowania wolności. Kiedy system społeczny danej epoki nie może zaspokoić wolnościowych pragnień ludzi, wówczas nieuchronnie dochodzi do rewolucji. Jednym z przykładów jest Rewolucja Francuska w XVIII wieku. Rewolucje będą się powtarzać, dopóki nie zostanie odnowiona prawdziwa wolność.

⁶³ II Kor 3:17

⁶⁴ J 4:23

Część 6

PRZYCZYNY, DLA KTÓRYCH BÓG NIE INTERWENIOWAŁ W UPADK PIERWSZYCH PRZODKÓW LUDZKOŚCI

Wszzechwiedzący i wszechmocny Bóg musiał wiedzieć o niebezpiecznym, prowadzącym do Upadku postępowaniu pierwszych przodków ludzkości i na pewno mógł temu zapobiec. Dlaczego więc nie interweniował? Jest to jedna z najważniejszych, nierozwiązanych dotychczas tajemnic w historii ludzkości.

Zasada podaje trzy powody dla których Bóg nie interweniował w Upadek człowieka.

6.1 ABY ZACHOWAĆ ABSOLUTYZM I DOSKONAŁOŚĆ ZASADY STWORZENIA

Zgodnie z Zasadą Stworzenia, Bóg uczynił człowieka na swój obraz i podobieństwo oraz obdarzył go charakterem i mocą Stwórcy. Pragnął przy tym, aby człowiek panował nad wszystkimi rzeczami, na wzór Bożego panowania nad ludzkością. Aby osiągnąć twórczą naturę Boga, człowiek musi wprawdzie dorosnąć do doskonałości, przez wypełnienie własnej części odpowiedzialności. Jak zostało już wyjaśnione, okres wzrostu człowieka znajduje się w sferze pośredniego panowania Boga (inaczej mówiąc w sferze panowania opartego o zgodne z Zasadą osiągnięcia człowieka). Aby umożliwić każdemu człowiekowi wypełnienie odpowiedzialności Bóg nie ma bezpośredniego wpływu na niego wtedy, gdy znajduje się w sferze pośredniego panowania. Bezpośrednio Bóg panuje tylko nad człowiekiem w pełni dojrzałym.

Gdyby Bóg w okresie wzrostu ingerował w działania człowieka, byłoby to równoznaczne z pogwałceniem ludzkiej odpowiedzialności. Czyniąc to, Bóg zlekceważyłby Swą własną Zasadę Stworzenia, która daje człowiekowi twórczą naturę Boga i wynosi go do pozycji pana stworzenia. Lekceważąc Zasadę, Bóg osłabiłby również jej absolutyzm i doskonałość. Ponieważ Bóg jest Stwórcą doskonałym i absolutnym, Jego Zasada Stworzenia musi także być doskonała i absolutna. Ostatecznie więc, aby zachować absolutyzm i doskonałość Zasady Stworzenia, Bóg nie interweniował w działania człowieka, które doprowadziły do upadku.

6.2 ABY BÓG BYŁ JEDYNYM STWÓRCĄ

Bóg panuje i kontroluje wyłącznie rzeczywistość zgodną z Zasadą, którą sam stworzył. Jego władza i kontrola rozpościera się nad przebiegiem tylko prawych działań. Bóg nie reguluje żadnej rzeczywistości, która jest sprzeczna z Zasadą i nie stworzonej przez Niego (na przykład piekła); nie ma także nic wspólnego z nieprawym postępowaniem (na przykład przestępstwa kryminalne). Gdyby Bóg miał wpływać na podobne czyny, wtedy musiałby im nadać wartość Bożego stworzenia i tym samym uznać za zgodne z Zasadą.

Podobnie, interweniując w Upadek pierwszych przodków ludzkości, nadawałby ich poczynaniom wartość Własnego stworzenia i uznawał za zgodne z Zasadą. Czyniąc to, Bóg stworzyłby w rzeczywistości nową zasadę, uznającą zbrodnicze czyny za zgodne z prawem. Ponieważ faktycznie to Szatan manipulował całym Upadkiem i pragnął takiego, a nie innego rozwoju sytuacji, Boża interwencja sankcjonowałaby stworzoną przez Szatana nową zasadę, czyniąc z niego Współtwórcę. Dlatego aby pozostać jedynym Stwórcą, Bóg nie ingerował w Upadek człowieka.

6.3 ABY UCZYNIĆ CZŁOWIEKA PANEM STWORZENIA

Bóg stworzył człowieka i pobłogosławił go panowaniem nad wszelkim stworzeniem.⁶⁵ Człowiek nie może panować, jeżeli stoi na takim samym poziomie jak stworzenie. Aby uzyskać nadany przez Boga mandat panowania, musi zdobyć pewne uprawnienia.

Bóg ma prawo panować nad ludźmi, ponieważ jest ich Stwórcą. Z człowiekiem jest podobnie; aby uzyskać uprawnienia potrzebne do panowania nad wszystkimi rzeczami, musi posiadać charakter i moc Stwórcy. Bóg chciał, aby człowiek udoskonił się dochodząc do końca etapu wzrostu poprzez wypełnienie własnej części odpowiedzialności, by przekazać mu zdolność tworzenia i uczynić go godnym panowania nad wszystkimi rzeczami. Człowiek może uzyskać kwalifikacje potrzebne do panowania nad wszechświatem tylko gdy udoskonali się zgodnie z Zasadą. Gdyby Bóg miał bezpośrednio panować i wpływać na życie ludzi w stanie niedojrzałości, oznaczałoby to przekazanie autorytetu władcy istotom do tej roli nie przygotowanym.

Bóg tym samym przekazałby autorytet komuś, kto nie spełnił swej odpowiedzialności i nie zasłużył na Bożą moc stwórczą. Traktowanie osoby niedojrzałej tak samo jak dojrzałej byłoby sprzeczne z Bożą Zasadą. Bóg zlekceważyłby tym samym własną Zasadę Stworzenia, ustanowioną w celu umożliwienia człowiekowi odziedziczenia natury Stwórcy i panowania nad stworzeniem. Bóg musiał powstrzymać się od ingerencji podczas niedojrzałości człowieka, aby pobłogosławić go jako władcę stworzenia. Ostatecznie mógł tylko z bólem serca przyglądać się tragizmowi Upadku.

⁶⁵ Rdz 1:2